

[Hendriksen.]
 stand om, at Ordningen først 30 Aar efter sin Gennemførelse vilde medføre Skattelettelser, kan jeg heller ikke erkende, rent bortset naturligvis fra, at man i Sager som den foreliggende bør vurdere paa langt Sigt. Allerede af de faa Eksempler, der er anført i Lovforslaget, vil det fremgaa, at Indbetalinger ogsaa i et kort Aaremaal kan føre til gode Resultater. Men Eksemplerne trænger maaske til en Supplering og specielle Oplysninger om, hvorledes man vil være stillet i den lange Overgangsperiode. Naturligvis er jeg enig i, at man ikke paa nogen Maade skal foregøgle Befolkningen den Opfattelse, at Overgangstiden ikke kræver en betydelig Indsats, indtil Forsikringen i Løbet af mange Aar har naaet sin fulde Udvikling. Imidlertid vil det offentlige Byrder straks blive lettet, og Lettelsen vil vokse Aar for Aar. De nye Beregninger, jeg har ladet foretage, og som vil vise, hvorledes Stillingen er i Overgangstiden, drejer sig følgende om Personer, som først i en moden eller en ældre Alder indtræder i Forsikringen som Følge af, at Forsikringen først iværksættes nu, og jeg har derfor ikke ment det nødvendigt at faa Beregninger over, hvad en voksende Indtægt og dermed følgende voksende Præmie vil give i Forsikringsudbytte. I de foretagne Beregninger regnes der derfor bestandig med en konstant Aarspræmie af 120 Kr., svarende til en pligtig Præmiebetaling af 4 000 Kr. for en ugift Person, og Eksemplerne er indtil videre kun udregnet for Mænd. Det vil være saare let at se, hvilket Resultat en mindre konstant Præmiebetaling giver, og det er neppe nødvendigt for mig at anføre det her. Indtræder en ugift Mand i Forsikringen i 30 Aars Alderen, vil hans pligtige Præmiebetaling ophøre, naar han er 44 Aar. Han vil da have Ret til en Alderspensionering paa 603 Kr., og hvis han frivilligt fortsætter Forsikringen, lige til han er 65 Aar, vil hans Aldersrente stige til 1 027 Kr. Indtræder en Person i 35 Aars Alderen, vil hans pligtige Præmiebetaling med samme Resultat som det ovenfor nævnte ophøre ved hans 54de Aar. Fortsætter han Præmiebetalingen frivillig, vil han naa op til en Aldersrente af 785 Kr. Indtræder han i 40 Aars Alderen, vil han være nødsaget til at betale Præmie lige til sit 65de Aar og vil saa have Ret til

en Aldersrente paa 586 Kr. eller praktisk talt hele det Beløb, han, hvis han bor i København, skal have til sin Raadighed. Indtræder han i 45 Aars Alderen, vil han naturligvis ligeledes være nødt til at betale, lige til han er 65 Aar, og vil have Ret til en Aldersrente af 424 Kr. om Aaret eller $\frac{2}{3}$ af det i Lovforslaget anførte Maksimum. Det samme Eksempel har jeg ladet udregne for den nævnte Mand, hvis han bor i en Købstad eller paa Landet; men jeg skal ikke trætte med at meddele Tallene her; de staa selvfølgelig til ærede Medlemmers Disposition.

Disse Eksempler har sikkert en vis Interesse af Hensyn til Overgangstiden, og det vil heraf klart fremgaa, forekommer det mig, at det er umuligt at paastaa, at den nuværende Aldersrenteordning ikke straks vil faa en Favor ved Folkepensioneringens Indførelse. Naturligvis er Resultaterne i de første Aar kun smaa, men det vil være ganske forkert at hævde, at de er uden Betydning, og Betydningen vokser i øvrigt stadig Aar for Aar. Mange ved Forsikringens Opretelse noget ældre Personer vil utvivlsomt ved den pligtige Præmiebetaling naa et anseligt Resultat, og hertil kommer, at jeg haaber, at adskillige vil vise Lyst og Evne til ved frivillig Indbetaling at naa endnu længere frem, end den tvungne Indbetaling tilsiger. I det hele tror jeg, at man ikke skal undervurdere den Adgang, der gennem det foreliggende Forslag gives til en frivillig Præmiebetaling, baade med den Hensigt at forøge Udbyttet og med den Hensigt at blive hurtigere færdig med den tvungne Præmiebetaling — begge Dele kan naas. Naar vi her i Landet efterhaanden kommer mere og mere over paa, at en ikke ringe Del af Befolkningen naar sin Maksimumsfortjeneste næsten straks efter Læretidens Udløb, saaledes at de paagældende i 20 Aars Alderen har den samme Indtægt, som de maa regne med senere hen, naar de bliver Familieforsørgere, er det af den største Betydning, at disse unge Mennesker lærer at forstaa Værdien af, at de forcerer deres Præmiebetaling i de unge Aar til Gavn for deres senere Økonomi.

Med Hensyn til Invaliditetsordningen maa jeg hævde, at denne straks faar Betydning for det offentlige Udgifter. Sagen er jo den, at Forsikringen bliver virksom,